

Doktor Valaki tévelygéseiből
A hulla

Doktor Valaki Otthonra találni
nem úgy szokott, hogy házra, ágyra lel,
habár budai volt, akár – akárki,
neki presszó kellett vagy kocsmá, hely
ahol a *Széptani Esszenciák*
folytatását toldja-foldja, megymás. . .

Így hát új lakhelyén is, bárhogy fedtte
hitvese (E.) – csak kocsmába ne járjon;
a mester – téli est volt – fölkereste
a *Gödröt*, kint a temetőhatáron;
ott pedig leült a munkásosztály krém-
je közé, kőművesek, sírásók,
vagányok közé, no meg kéményseprők
jószerencsét hozó társaságába.

– Mi maga itt, ügynök vagy ellenőr?
kérdezték.

– Én épp ugyanúgy melózok,
mint maguk!

– Na-na, a kezén se látszik.

– Ezek a kezek is sokat megérttek!

– Elhisszük, de azért maga már föltört!

– No, ne bántsátok a szerző urat,
szólt közbe P. úr, jónevű kőműves –,
ő is megdolgozik a kenyéréért.

– Vagy a kalácsáért – vetette közbe
egy sörös vagány, már nem hóbörögve,
inkább csitítgatón.

De P. átvette

a szót:

– Tudja mi volt itt tavaly télen,
ha tollforgató, s van még egy kevés vér
a pucájában, megírja, ha nem – nem.
Elmondhatom, ha érdekli, ez nem vicc,
így igaz, ahogy mondom.

– P. bá, kérem

mondja!

– Az úgy volt, télvíz idején
egy sírásó gödröt ásott – nem én!
Én kőműves vagyok; szóval kiásta
jó négy méter mélyre, csak úgy magába,
aztán elfáradt, s a *Búszikkasztóba*
betért egy kicsi sörre avagy borra,
egyre megy – hideg is volt ám keményen;
a sör vagy bor kifogott a legényen,
záróráig mint az albán számár
berúgott – és a többit tudja már. . .
– Hogyan tudnám? – tünődött Valaki,
és arra tévelygett el gondolatban,
merre mehetett fekete ruhában
(egyenruhában) a sírásó vajon;
de P. bácsi mondta is:

– Jól tudom,
őt s minket, helyi kőműveseket
átengednek a temetőn – letelt
vagy se a „félfogadás” – átengednek
a sírok közt; ment ő is, s mit tesz Isten,
beleesett a maga ásta sírba.
– Jaj, jaj, de fázom – kiáltozta sírva –
nagyon hideg van!

Egy kőműves épp
arra ment (lehet, hogy maga P. –
gondolta Valaki), az is besöpött
rendesen, de gödörbe nem esett be,
csak rászólt, egy csöppet se megijedve
a gyászruhás, gödörben fetrengőre:
Fázol? . . . b . . . meg! Mért rúgtad le magadról
a földet? Vagy ha lerúgtad, ne jajgass! . . .

Szép ez – gondolta a mester –, közel van
itt a temető, benne fekszik majdnem
minden kedves halottam: N. L. s N. L.,
s V. M., I. Gy., anyám, apám s a többi;
innen már kár is lenne elköszönni,
csak a gödörből nem kell kiabálni,
egyszerű lesz az egész, mint . . . akármilyen.